

Arrest

nr. 43 385 van 17 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een eenvoudige Koerdische landbouwer afkomstig uit het dorp Hashemabad, horende bij de stad Urumiyeh. U bezit het Iraanse staatsburgerschap. U zou af en toe gewerkt hebben als schoenpoetser in omliggende dorpen. U zou niet politiek actief geweest zijn in Iran en u zou nooit problemen gehad hebben met uw autoriteiten. Op 10/11/1387 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 29 januari 2009 in de Gregoriaanse tijdrekening) zou u met de wagen van uw oom, A. R. (...), naar de stad Urumiyeh vertrokken zijn om inkopen te doen. Onderweg zou u een Koerdisch koppel in traditionele klederdracht hebben gezien dat aan het liften was. U zou hen meegenomen hebben en ze zouden gezegd hebben dat ze op weg waren naar het dorp Redan. U zou hen voor de rest geen vragen gesteld hebben. Onderweg zou u tegengehouden zijn door de Nirou-yé Entzami (reguliere politie). U en de vrouw zouden jullie identiteitsdocumenten getoond hebben. De

man bleek echter niet in het bezit te zijn van enige documenten. De politie zou de wagen doorzocht hebben en in de tas van het koppel zou ze boeken en pamfletten van de Iraans Koerdische oppositiepartij PJAK (Free Life Party of Kurdistan) hebben gevonden. Jullie zouden alledrie gearresteerd zijn en apart ondervraagd zijn. Na een uur zou u weggebracht zijn naar Ettela'at (inlichtingendienst). Op 13/11/1387 (1 februari 2009) zou u zweepslagen gekregen hebben en daarna zou u naar het Imam Khomeiny-ziekenhuis in Urumiyeh gebracht zijn voor verzorging. Na drie dagen zou uw oom, A. (...), u in het ziekenhuis komen bezoeken zijn. Hij zou een bewaker omgekocht hebben om u te helpen ontsnappen. U moest op een bepaald uur vragen om naar het toilet te gaan, waarna de bewaker u naar een kamer zou gebracht hebben waar uw oom op wachtte. Uw oom zou u naar een dorp bij Urumiyeh gebracht hebben en daar zou u één nacht hebben doorgebracht. De volgende dag zou u via Turkije Iran ontvlucht zijn. Uw oom zou uw reis volledig geregeld hebben en u was niet op de hoogte van de eindbestemming. U zou sinds uw vlucht geen enkele contact meer hebben gehad met uw familie of andere personen in Iran. U zou op 2 maart 2009 in België zijn aangekomen en nog diezelfde dag vroeg u hier asiel aan. U bent niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten of documenten ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u de afgelopen jaren nog in het dorp Hashemabad, gemeente Urumiyeh, in Iraans Koerdistan zou verbleven hebben. Vooreerst dient gewezen te worden op enkele zware lacunes in uw kennis van de problemen van de Koerden in Iran in de jaren voorafgaand aan uw vertrek. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de situatie in Iraans Koerdistan de afgelopen vier of vijf jaar zeer gespannen was en dat er heel wat incidenten, arrestaties... plaatsvonden. Gevraagd naar voorbeelden van arrestaties en/of manifestaties in uw regio, moest u het antwoord schuldig blijven. U had helemaal geen weet van betogingen en arrestaties die de laatste jaren in uw regio hebben plaatsgevonden (gehoor CGVS p. 9). U verklaarde dat er inderdaad Koerden opgepakt waren, maar u kon niemand bij naam noemen. U zou er wel iets over gehoord hebben maar u zou het vergeten zijn (gehoor CGVS p. 10). U kende ook geen namen van Iraans Koerdische activisten (gehoor CGVS pp. 9 en 12). U stelde dat u een eenvoudige landbouwer was die niet in politiek was geïnteresseerd, hetgeen niet als verklaring voor uw onwetendheid kan worden aanvaard (gehoor CGVS p. 10). Zaken als manifestaties, arrestaties, veroordelingen van Koerdische activisten, pesterijen van Koerden zijn immers ook bij de doorsnee Koerden bekend. Bovendien werkte u als schoenpoetser in andere, grotere dorpen, zodat u toch contact had met andere Koerdische inwoners van uw regio (gehoor CGVS p. 3). Geconfronteerd met de naam Shivan Qaderi, moest u het antwoord schuldig blijven. U had zelfs nog nooit van deze persoon gehoord (gehoor CGVS p. 11). Nochtans geniet zijn zaak een grote bekendheid in de Koerdische regio in Iran en zelfs in het buitenland. Hij werd op 9 juli 2005 doodgeschoten in het centrum van Mahabad door Iraanse veiligheidsdiensten en zijn lijk werd daarna achteraan een wagen gebonden en door de stad gesleept. Dit leidde tot massale demonstraties in de Koerdische regio die met geweld onderdrukt werden. Treffend is ook dat u behalve de PJAK geen enkele andere Iraans Koerdische oppositiepartij bij naam kon noemen (gehoor CGVS p. 8). Zelfs van een Koerd die niet politiek actief is, kan verwacht worden dat hij ten minste de benaming kent van de oppositiepartijen die in zijn regio actief zijn en opkomen voor de rechten van de Koerden. Verder wist u niet in welke Iraanse provincie de stad Urumiyeh gelegen is (gehoor CGVS p. 2). U kende geen Koerdische radio- of televisiezenders bij naam, terwijl die nochtans per satelliet te ontvangen zijn in uw regio. U verklaarde in dit verband dat er weliswaar mensen in uw dorp waren die (ondanks het verbod hierop in Iran) een schotelantenne hadden, maar u zou nooit naar een Koerdische zender geluisterd of gekeken hebben (gehoor CGVS pp. 9 en 10). Bevreemdend is ook dat u vloeiend Farsi spreekt terwijl u slechts vijf of zes jaar naar school bent geweest en in een dorp leefde waar enkel Koerden wonen. U verklaarde in dit verband dat u uw Farsi onderhield door deze taal te spreken met vroegere klasgenoten en door in uw vrije tijd schoolboekjes in het Farsi te lezen, hetgeen niet echt strookt met het gedrag van een eenvoudige Koerdische landbouwer die voornamelijk in zijn 100% Koerdisch dorp verblijft (gehoor CGVS p. 12). Ten slotte is het allerminst aannemelijk dat u voor uw vertrek met onbekende bestemming geen enkele afspraak maakte met uw oom, zodat u hem zou kunnen laten weten dat u veilig was aangekomen (gehoor CGVS pp. 11 en 12). De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage in het administratief dossier gevoegd.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou u de jaren voor uw vertrek in de Iraans Koerdische regio hebben gewoond. Hierdoor kan ook geen geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas en evenmin aan uw verklaring voor het niet neerleggen van enige identiteitsdocumenten (documenten achtergebleven

in wagen op moment van uw arrestatie). Er dient dan ook aangenomen te worden dat u uw identiteitsdocumenten moedwillig hebt achtergehouden voor de Belgische asielinstanties.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan *"van de motiveringsverplichting (Wet van 15.12.1980) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair-playbeginsel"*. Verzoeker kan zich niet verzoenen met de beslissing van de Commissaris-generaal. Hij kan niet terugkeren naar zijn land omdat hij vervolging en alle bijkomende schendingen van de mensenrechten, zoals foltering, vreest door de officiële autoriteiten wegens het vermeende samenwerken met de Koerdische oppositiepartij PJAK.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoeker voert aan dat de Commissaris-generaal geen enkele rekening houdt met de omstandigheden waarin hij leefde. Verzoeker betoogt dat hij afkomstig is van een klein dorp in de provincie West-Azerbeidjan, waar de meeste Koerden Badini spreken. Eigenlijk spreekt hij de taal Shekak, een Koerdisch dialect dat dicht bij het Badini ligt, dat een erg moeilijk dialect is en enkel degenen die in die kleine streek wonen spreken het. Dat alleen is al een bewijs dat hij afkomstig is van de desbetreffende streek, aldus verzoeker. Nog met betrekking tot de taal betoogt verzoeker dat hij Farsi spreekt, maar helemaal niet vloeiend. Hij kan zich behelpen in het Farsi, dat dan ook de officiële taal is in Iran, hij kan het verstaan en spreken maar niet zoals zijn moedertaal. Verzoeker betoogt dat hij vijf, zes jaar naar school is gegaan alwaar hij Farsi sprak en hij wel eens naar de televisie keek waar ook Farsi gesproken wordt. Het is dan ook allerm minst bevreemdend dat hij Farsi spreekt. Verzoeker vindt het zelf bevreemdend dat de Commissaris-generaal meent het niveau van het zijn Farsi te kunnen

beoordelen. Omgekeerd had de Commissaris-generaal het niveau van Shekak kunnen beoordelen, waarna hij niet anders zou kunnen dan besluiten dat hij het als moedertaal sprak en dus wel degelijk afkomstig was van het dorp Hashemabad.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij de Commissaris-generaal zijn asielrelaas probleemloos en omstandig in het Farsi heeft weten uit te zetten. Uit niets blijkt dat verzoeker enige communicatie- of vertaalproblemen zou hebben ondervonden naar aanleiding van het gebruik van een tolk Farsi. Verzoeker bevestigde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat het verhaal hem werd voorgelezen in het Farsi, dat hij de tolk goed had begrepen dat hij niets meer wenste toe te voegen, hij verklaarde dat de door hem verstrekte inlichtingen oprecht waren en heeft, middels het ondertekenen van het verslag expliciet de inhoud ervan aanvaard. Verzoeker heeft nagelaten, alhoewel hij de kans daartoe had, enige opmerking of enig voorbehoud te formuleren met betrekking tot de tolk en verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat hij de tolk die hem bijstond bij het verhoor heeft begrepen en dat hij geen bezwaar had tegen deze tolk (administratief dossier, stukken 8 en 9). Met betrekking tot het gehoor bij de Commissaris-generaal merkt de Raad op dat aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd *“Begrijpt u de tolk goed in het Farsi?”* waarop verzoeker bevestigend antwoordde (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 4/06/2009, p. 2) en verzoeker eveneens heeft nagelaten enig probleem met de tolk te vermelden hoewel hij erop gewezen werd dat hij dit kon doen en hem na afloop van het gehoor gevraagd werd of hij nog iets wenste toe te voegen (*idem*, p. 1 en 13). Derhalve kan aan verzoekers stelling dat hij het Farsi niet vloeiend spreekt, maar zich ermee kan behelpen geen geloof gehecht worden gelet op zijn probleemloos gedetailleerde uiteenzettingen gedaan in het Farsi.

Waar verzoeker stelt dat als de Commissaris-generaal meent zijn niveau van het Farsi te kunnen beoordelen zij dit ook voor zijn Shekak hadden kunnen doen, en alzo zouden kunnen besluiten dat hij het als moedertaal sprak en dus wel degelijk afkomstig was van het dorp Hashemabad, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Het is dan ook niet de taak van de Commissaris-generaal en evenmin van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Daarenboven is de Raad van oordeel dat de mogelijke vaststelling dat verzoeker het Shekak als moedertaal heeft nog niet aannemelijk maakt dat hij de afgelopen jaren effectief nog in Hashemabad heeft verbleven daar het spreken van een bepaald dialect immers enkel aannemelijk maakt dat verzoeker tot op een zekere leeftijd in desbetreffende regio heeft verbleven of deze taal hem bij zijn opvoeding is aangeleerd. Verzoeker weet derhalve de vaststellingen van de Commissaris-generaal betreffende zijn taalkundigheid niet in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Verder betoogt verzoeker dat de Commissaris-generaal geen enkele rekening houdt met de leefomstandigheden in Iran in het algemeen en in de kleine dorpjes zoals hetgeen waarin hij leefde. De censuur is in Iran erg streng. De oppositie wordt de kop ingedrukt. In de provincies met een relatief grote Koerdische bevolking is de censuur en de intimidatie nog erger. Het kan dan ook geen verwondering wekken dat de gewone politiek niet-actieve bevolking zich niet bezighoudt met het installeren van verboden schotelantennes waarop de Koerdische televisiezenders te ontvangen zijn, of met het discussiëren over politieke kwesties. Het incident met Shivan Qaderi werd dus niet besproken tot ver buiten de stad Mahabad. De bevolking durft dat gewoonweg niet. Het incident is nooit officieel bevestigd geweest, het zijn de oppositiegroepen en *“Human Rights First”* die het bekend hebben gemaakt. Dat het tot massale demonstraties geleid heeft in de Koerdische regio is een onterechte veralgemening. In Mahabad, een politieke stad, werd er inderdaad gedemonstreerd maar de protesten in Urumiye waren eerder kleinschalig. In verzoekers dorp werd er al helemaal niet over gesproken.

Ten slotte betoogt verzoeker nog dat het gezien zijn afkomst, opleiding, beroep en de strenge censuur in Iran niet abnormaal is dat hij van bepaalde zaken weinig afwist.

2.2.4.2. De Raad merkt op dat waar verzoeker zijn gebrek aan kennis betreffende de problemen van Koerden in Iran niet betwist doch tracht te vergoelijken door te verwijzen naar zijn afkomst, opleiding, beroep en de strenge censuur, verzoeker niet kon antwoorden op vragen over een aantal zeer evidente zaken die verband houden met het dagelijkse leven in Iran en meer bepaald de regio Urumiye en de gebeurtenissen aldaar, waar verzoeker naar eigen zeggen heeft geleefd tot zijn vertrek naar België. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de hand liggende dagdagelijkse gegevens uit zijn directe en persoonlijke leefomgeving, kan benoemen en situeren naar plaats en tijd indien zijn verblijf op de waarheid berust.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, ondanks het gegeven dat de situatie in zijn regio van afkomst de laatste vijf jaar zeer gespannen was – zoals blijkt uit de informatie door de Commissaris-generaal bijgebracht en welke gesteund is op verschillende objectieve bronnen (stuk 13) – geen weet had van betogingen en arrestaties die plaatsvonden, geen namen kende van Koerdische activisten en de naam Shivan Qaderi hem niets zei. Het ontberen van deze kennis is onverenigbaar met verzoekers voorgehouden verblijf in de Koerdische regio van Urumiye.

Verzoekers stelling dat het gezien zijn afkomst, opleiding, beroep en de strenge censuur in Iran niet abnormaal is dat hij van bepaalde zaken weinig afwist, biedt geen soelaas. Zelfs van een persoon met een geringe opleiding kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst. Daarenboven maakt verzoekers beroep juist een belangrijk element uit waardoor des te meer van hem verwacht kon worden een zekere kennis te hebben van de gebeurtenissen. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij niet alleen als landbouwer heeft gewerkt maar ook een paar jaar als schoenenpoetser in de omliggende grotere dorpen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 4/06/2009, p. 3) waardoor er vanuit gegaan kan worden dat hij toch in contact kwam met veel verschillende (Koerdische) personen in zijn regio en aldus op deze wijze van de gebeurtenissen op de hoogte werd gebracht door met hen gesprekken te voeren, dan wel door gesprekken op te vangen tijdens zijn werk. Dit geldt des te meer ten aanzien van het incident betreffende Shivan Qaderi welke grote bekendheid geniet in de Koerdische regio. Daarenboven is het uitermate ongeloofwaardig dat verzoeker die zes jaar school liep en als Koerd vloeiend Farsi spreekt en derhalve niet als een analfabeet kan worden beschouwd de naam van de provincie niet kende waarin de stad Urumiye, en tevens zijn regio van afkomst, is gelegen.

2.2.5. Uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis van verzoeker aangaande zijn streek van afkomst, volgt dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers recente verblijf in de door hem voorgehouden regio van Urumiye. Bijgevolg kan er niet worden vastgesteld of verzoeker daadwerkelijk het slachtoffer werd of kan zijn van hetzij een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, hetzij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoont dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Derhalve toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 zou kunnen worden aangenomen. Daarenboven benadrukt de Raad nogmaals dat het verblijf van verzoeker voor zijn komst naar België niet kan worden vastgesteld.

2.2.6. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het verhoorverslag op het Commissariaat-generaal en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoeker tijdens het twee uur durende verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Een schending van het beginsel van fair play doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont, gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld, geenszins aan dat dit *in casu* is gebeurd.

2.2.7. Het enig middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT